

Sygn. akt III A Ua 1122/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2020 r.

**Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: sędzia Ireneusz Lejczak /spr./

Sędziowie: Irena Różańska-Dorosz

Grażyna Szyburska-Walczak

Protokolant: Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2020 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy J. N., B. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

przy udziale (...) Sp. z o.o. w K.

o odpowiedzialność osób trzecich za składki na ubezpieczenia społeczne

na skutek apelacji J. N. i B. N.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 sierpnia 2019 r. sygn. akt VIII U 659/18

I. o d d a l a apelację;

II. zasądza od odwołujących się J. N. i B. N. kwoty po 2.700,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6.08.2019 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania J. N. i B. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z 27.10.2016 r., którą to decyzją organ w pkt. I określił na dzień wydania decyzji wysokość zobowiązań płatnika składek (...) Sp. z o.o. w K. na kwotę 185.772,94 zł z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń pracowniczych oraz w pkt. II orzekł, że J. N. i B. N. jako członkowie zarządu płatnika odpowiadają solidarnie wraz z płatnikiem za zadłużenie tej spółki z tytułu nieopłaconych składek w łącznej kwocie 182.695,80 zł wraz z odsetkami.

Wyrok ten poprzedził Sąd następującymi ustaleniami:

Spółka (...) Sp. z o.o. w K., została wpisana do Krajowego Rejestru Przedsiębiorców pod nr (...). Spółka została zarejestrowana w dniu 19 października 2001 r.

Członkiem zarządu spółki (...) Sp. z o.o. w K. jest J. N. pełniący funkcję prezesa zarządu oraz B. N. pełniący funkcję wiceprezesa zarządu.

Przedmiot działalności spółki jest zróżnicowany, zgodnie z informacją wskazaną w KRS jest to m.in.: sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów osobowych i furgonetek, sprzedaż hurtowa i detaliczna pozostałych pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli, sprzedaż hurtowa części i akcesoriów do pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli, sprzedaż detaliczna części i akcesoriów do pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli oraz sprzedaż hurtowa i detaliczna motocykli, ich naprawa i konserwacja oraz sprzedaż hurtowa i detaliczna części i akcesoriów do nich. Do 2011 roku spółka była autoryzowanym dilerem T..

Prowadząc działalność spółka posiłkowała się kredytami obrotowymi. Spółka (...) Sp. z o.o. w K. zaciągnęła kredyt w wysokości ok. 8 mln zł w banku (...). W 2011 r. do spłaty pozostała kwota w wys. ok. 4 mln zł.

Roczne sprawozdania finansowe spółki były składane z opóźnieniem. Sprawozdanie za okres:

- od 1 stycznia 2002 r. do 31 grudnia 2002 r. zostało złożone w dniu 7 sierpnia 2006 r.;
- od 1 stycznia 2003 r. do 31 grudnia 2003 r. zostało złożone w dniu 7 sierpnia 2006 r.;
- od 1 stycznia 2004 r. do 31 grudnia 2004 r. zostało złożone w dniu 7 sierpnia 2006 r.;
- od 1 stycznia 2005 r. do 31 grudnia 2005 r. zostało złożone w dniu 16 lipca 2010 r.;
- od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2006 r. zostało złożone w dniu 16 lipca 2010 r.;
- od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2007 r. zostało złożone w dniu 16 lipca 2010 r.;
- od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. zostało złożone w dniu 16 lipca 2010 r.;
- od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r. zostało złożone w dniu 16 lipca 2010 r.;
- od 1 stycznia 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. zostało złożone w dniu 12 marca 2013 r.;
- od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. zostało złożone w dniu 12 marca 2013 r.;
- od 1 stycznia 2012 r. do 31 stycznia 2012 r. zostało złożone w dniu 6 czerwca 2016 r.;
- od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. zostało złożone w dniu 6 czerwca 2016 r.

Salon Spółki został sprzedany w 2015 r., a za otrzymane pieniądze został spłacony kredyt zaciągnięty w T. Bank oraz część pozostałych zobowiązań.

Spółka (...) Sp. z o.o. w K. zakończyła działalność w 2013 r., jednak jest nadal zarejestrowana w KRS. Na podstawie aktu notarialnego zorganizowana część przedsiębiorstwa (salon i wyposażenie) została przeniesiona na nowo powstałą spółkę (...) Sp. z o.o. Również pracownicy zatrudnieni w spółce (...) Sp. z o.o. przeszli do (...) Sp. z o.o.

Spółka (...) Sp. z o.o. w K. posiadała nieruchomość gruntową przy ul. (...) we W., na której planowana była budowa blacharni i lakierni. Ze względu na konflikt ze współnikiem W. M., spółka zrezygnowała z rozbudowy. Wspomniany konflikt przeistoczył się w spór sądowy, który wygrał W. M.. Zadłużenie spółki wobec współnika W. M. wynosiło 460 tys. zł.

Nieruchomość mieszcząca się przy ul. (...) we W. została przejęta w trybie umowy przejęcia nieruchomości za długi przez B. N. i jest obecnie jej własnością.

Spółka (...) Sp. z o.o. w K. posiada zaległości podatkowe w wysokości:

- 2.276,00 zł, która jest dochodzona na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego w dniu 20 stycznia 2014 r., przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego we W.;
- 2.638,00 zł, która jest dochodzona na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego w dniu 28 maja 2015 r., przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego we W.;
- 2.040,00 zł, która jest dochodzona na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego w dniu 17 czerwca 2015 r., przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego we W.;
- 7.367,00 zł, która jest dochodzona na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego w dniu 17 czerwca 2015 r., przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego we W..

Spółka (...) Sp. z o.o. zaprzestała uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne od stycznia 2012 r.

Dyrektor Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dokonał zajęć wierzytelności pieniężnych na rachunkach bankowych w Banku (...) S.A. Pismem z dnia 13 marca 2014 r. bank poinformował, że z uwagi na brak środków pieniężnych zajęcie nie może zostać zrealizowane. Prowadzone w stosunku do spółki postępowanie egzekucyjne okazało się bezskuteczne.

Dodatkowo bank poinformował o wystąpieniu zbiegu z komornikami sądowymi oraz Naczelnikiem (...) Urzędu Skarbowego.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Oleśnicy w dniu 10 lutego 2014 r. na wniosek wierzyciela (...) Biuro (...) Sp. z o. o. wszczął postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty z dnia 24 października 2013 r. wystawionego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia–Fabrycznej, w celu wyegzekwowania:

- 1) należności głównej w kwocie 1.498,50 zł,
- 2) odsetek na dzień 10 października 2014 r. w wysokości: 252,16 zł,
- 3) kosztów sądowych w kwocie: 1.346,00 zł,
- 4) kosztów adwokackich w kwocie: 150,00 zł.

Postępowanie zakończyło się spłatą należności.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Oleśnicy prowadził postępowanie egzekucyjne w stosunku do J. N.:

- 1) w okresie od dnia 13 lutego 2009 r. do dnia 3 listopada 2011 r.:
  - a) należność wierzyciela: 204.000,00 zł,
  - b) odsetki: 178.027,27 zł,
  - c) koszty sądowe: 26.598,00 zł,
- 2) w okresie od dnia 4 listopada 2011 r. do dnia 21 września 2012 r.:
  - a) koszty sądowe: 6.957,00 zł;

b) zaliczka, opłata 7%: 480,00 zł.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Oleśnicy prowadził postępowanie egzekucyjne w stosunku do B. N.:

1) w okresie od dnia 13 lutego 2009 r. do dnia 3 listopada 2011 r.

a) należność wierzyciela: 204.000,00 zł;

b) odsetki: 178.027,27 zł;

c) koszty sądowe: 26.598,00 zł;

2) w okresie od dnia 4 listopada 2011 r. do dnia 21 września 2012 r.:

d) koszty sądowe: 6 957,00 zł.

3) w okresie od dnia 2 grudnia 2011 r. do dnia 25 września 2012 r.:

a) należność wierzyciela - ZUS Oddział we W.: 30,30 zł;

b) odsetki: 75,69 zł;

4) w okresie od dnia 2 grudnia 2011 r. do dnia 25 września 2012 r.:

a) należność wierzyciela - ZUS Oddział we W.: 30,30 zł;

b) odsetki: 75,69 zł;

5) w okresie od dnia 2 grudnia 2011 r. do dnia 25 września 2012 r.

a) należność wierzyciela - ZUS oddział we W.: 30,30 zł;

b) odsetki: 75,69 zł;

6) w okresie od dnia 2 grudnia 2011 r. do dnia 25 września 2012 r.:

a) należność wierzyciela - ZUS Oddział we W.: 100,60 zł;

b) odsetki: 123,30 zł;

c) koszty sądowe: 10,10 zł;

7) w okresie od dnia 2 grudnia 2011 r. do dnia 25 września 2012 r.

a) należność wierzyciela - ZUS Oddział we W.: 433,20 zł;

b) odsetki: 507,29 zł;

c) koszty sądowe: 52,20 zł;

8) w okresie od dnia 2 grudnia 2011 r. do dnia 28 marca 2012 r.:

a) należność wierzyciela - ZUS Oddział we W.: 30,00 zł;

9) w okresie od dnia 2 lutego 2011 r. do dnia 22 lutego 2012 r.

a) należność wierzyciela - ZUS Oddział we W.: 298,64 zł.

Wszystkie ze wskazanych powyżej postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Oleśnicy zostały zakończone spłatą wierzytelności.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia–Fabrycznej we Wrocławiu prowadził postępowanie egzekucyjne (...) Sp. z o.o. w K..

Postępowania egzekucyjne przeciwko (...) Sp. z o.o. w K. były prowadzone również przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku.

Naczelnik (...) Urzędu Skarbowego we W. prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko (...) Sp. z o.o. w K. na łączną kwotę należności głównej: 128.913,00 zł.

Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ś. w latach 2001-2017 prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko B. N. (ok. 100 postępowań) i J. N. (ok. 130 postępowań).

Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ś. w latach 2002-2017 prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko (...) Sp. z o.o. w K. na kwotę:

- 1) 212,90 zł na rzecz Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. na podstawie tytułów wykonawczych wystawionych w latach 2002-2003;
- 2) 462,00 zł na rzecz (...) na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego w 2005 r.;
- 3) 5.594,00 zł na rzecz Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego we W. na podstawie tytułów wykonawczych wystawionych w latach 2014-2015;
- 4) 15.563,17 na rzecz Prezydenta W. na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego w 2016 r.

Spółka (...) Sp. z o.o. w K. nie figuruje w Ewidencji Gruntów i Budynków Katastru W. jako właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości oraz w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców jako właściciel pojazdu mechanicznego.

J. N. oraz B. N. nie złożyli wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...) Sp. z o.o. w K..

Porównanie majątku spółki (...) Sp. z o.o. z poziomem zobowiązań w okresie 2011-2013 (na podstawie sprawozdań finansowych spółki):

Lp.	Wskaźniki analityczne	Wskaźniki		
		31.12.2011	31.12.2012	31.12.2013
1	Majątek trwały	8.340.507,04	8.280.378,30	7.864.324,46
2	Majątek obrotowy	2.343.649,00	1.813.435,06	22.617,58
	Razem majątek	10.684.156,12	10.093.813,36	7.886.924,04

3	Zobowiązania krótkoterminowe	2.268.797,48	2.096.153,94	997.457,89
4	Zobowiązania długoterminowe	4.107.830,65	3.601.662,88	2.596.442,74
Razem zobowiązania	6.376.628,13	5.697.816,82	3.593.900,63	
5	Różnica pomiędzy majątkiem obrotowym a zobowiązaniami bieżącymi	74.851,60	-282.718,88	-974.840,31
6	Różnica pomiędzy majątkiem łącznym a zobowiązaniami łącznymi	4.307.527,99	4.395.996,54	4.293.041,41

W żadnym z analizowanych lat wartość zobowiązań spółki nie przewyższała poziomu posiadanego majątku. W latach 2012-2013 spółka posiadała przewagę zobowiązań bieżących nad majątkiem obrotowym, ale zobowiązania mogły być teoretycznie pokryte majątkiem trwałym. W latach 2012 i 2013 poziom majątku łącznego przewyższał poziom zobowiązań spółki o ponad 4 mln zł.

W latach 2011-2013 wskaźniki rentowności spółki były dodatnie. Spółka generowała dodatni wynik finansowy, nie miała ujemnej wartości kapitału własnego. Od dnia 31 grudnia 2012 r. spółka osiągała ujemną wartość kapitału obrotowego, co oznacza, że poziom zobowiązań bieżących przewyższał wartość majątku spółki. Wskaźniki płynności w latach 2011-2013 znajdowały się poniżej normatywów uważanych za bezpieczne. Spółka nie posiadała wystarczającej ilości środków finansowych, a w strukturze finansowania majątku przeważały zobowiązania.

Spółka w toku postępowania nie przedłożyła dokumentów świadczących o przepływie środków pieniężnych wraz z informacjami o zobowiązaniach wymagalnych spółki.

Zawiadomieniem z dnia 6 listopada 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W., wszczęto postępowanie w przedmiocie przeniesienia odpowiedzialności za zobowiązania spółki (...) Sp. z o.o. w K..

Pismem z dnia 26 lutego 2016 r., poinformowano o zakończeniu postępowania wyjaśniającego w przedmiocie orzeczenia o odpowiedzialności.

W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27 października 2016 r. wydał decyzje adresowane do J. N. oraz B. N., w której w pkt. I określił na dzień 27 października 2016 r. wysokość zobowiązań płatnika składek (...) Sp. z o.o. w K. na łączną kwotę 185.772,94 zł, zaś w pkt. II decyzji organ rentowy orzekł, że J. N. i B. N. jako członkowie zarządu płatnika odpowiadają solidarnie wraz z płatnikiem za zadłużenie tej spółki z tytułu nieopłaconych składek w łącznej kwocie 182.695,80 zł wraz z odsetkami.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym powołał się Sąd I instancji na treść art. 17 ust. 1, art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 107 § 1, art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, uznał, że odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Przesłankami orzekania o solidarnej odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zaległości z tytułu składek spółki są:

- a) powstanie zobowiązania w czasie pełnienia przez osobę trzecią funkcji członka zarządu spółki,
- b) bezskuteczność egzekucji w stosunku do spółki,
- c) niewykazanie przez członka zarządu, że złożono we właściwym czasie wnioski o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe albo wykazanie braku winy (jakiegokolwiek) w niepodjęciu działań w tym kierunku,
- d) niewskazanie przez członka zarządu mienia spółki umożliwiającego zaspokojenie zaległości podatkowych spółki.

W ocenie Sądu Okręgowego, przeprowadzone dowody wskazywały, że wystąpiły warunki uzasadniające obciążenie odwołujących się spornymi należnościami przy jednoczesnym braku przesłanek do uwolnienia ich od tej odpowiedzialności. Bezspornym bowiem było, że spółka nie opłacała należnych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz FP i FGŚP, co stanowi wypełnienie elementu dyspozycji przepisu art. 116 ustawy Ordynacja podatkowa, ponieważ nastąpiło to w okresie, gdy skarżący byli członkami zarządu spółki. Wobec faktu, że prowadzone przeciwko spółce postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do wyegzekwowania należności z tytułu składek, a co za tym idzie egzekucja okazała się bezskuteczna, odpowiedzialność skarżących uległa zaktualizowaniu, zwłaszcza wobec faktu braku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. W odniesieniu do ostatniej kwestii to uznał Sąd Okręgowy, że skarżący nie wykazali również żadnej z okoliczności ekskulpacyjnych, wymienionych w przepisie art. 116 ordynacji podatkowej: nie wykazali, że we właściwym czasie został złożony wniosek o ogłoszenie upadłości lub zostało wszczęte postępowanie układowe, nie wskazali też mienia spółki, z którego egzekucja umożliwiłaby zaspokojenie wierzycieli. W toku postępowania wnioskodawcy kwestionowali, iż składki nie były przez nich opłacane, a powstała należność jest wynikiem błędu firmy księgowej oraz nieścisłości w wyliczeniach organu rentowego. Jednak zdaniem tego Sądu twierdzenia wnioskodawców okazały się gołosłowne, gdyż nie wykazali oni, aby nie uiszczali należnych składek w wyniku błędu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Stanowisko to Sąd ten uzasadnił judykatami sądów apelacyjnych. Jak wynikało z okoliczności sprawy odwołujący się nie złożyli wniosku o ogłoszenie upadłości zarządzanej spółki. Zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze dłużnik jest zobowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Podstawą do ogłoszenia upadłości jest niewypłacalność dłużnika. Dłużnik jest niewypłacalny jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań. Zawarte w treści art. 116 Ordynacji Podatkowej sformułowanie „zgłoszenie upadłości we właściwym czasie” należy rozumieć jako czas w jakim zarząd spółki niebędącej w stanie realizować zobowiązań względem wszystkich jej wierzycieli, winien złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości, aby w ten sposób chronić zagrożone interesy wszystkich wierzycieli, którzy po ogłoszeniu upadłości mogą liczyć na równomierne zaspokojenie. Odwołujący się natomiast, jako członkowie zarządu spółki nieplacącej w terminie zobowiązań, wykazali się biernością w zakresie zapewnienia wierzycielom równomiernego zaspokojenia ich wierzytelności, co mógł zapewnić złożony w odpowiednim terminie wniosek o ogłoszenie upadłości spółki. Jak wynika z postępowania dowodowego, spółka nie dysponuje majątkiem, który pozwoliłby na spłatę zaległości. Spółka (...) Sp. z o.o. w K. nie figuruje w Ewidencji Gruntów i Budynków Katastru W. jako właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości oraz w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców jako właściciel pojazdu mechanicznego. Ponadto podejmowane były czynności zmierzające do wyprowadzenia majątku ze spółki. Jak wskazał wnioskodawca, nieruchomość mieszcząca się przy ul. (...) we W. została przejęta w trybie umowy przejęcia nieruchomości za długi przez B. N.. W ocenie Sądu należy uznać, iż wnioskodawcy nie tylko nie wskazali majątku, z którego mogłoby dojść do spłaty należności wobec organu rentowego, ale wykazali, iż celowo wyprowadzali majątek ze spółki.

Odnosząc się do kwestii sytuacji finansowej spółki w latach 2011-2013, tj. w latach, w których powstało zadłużenie wobec ZUS za nieopłacenie składek Sąd powołał się na opinię biegłej, która wskazała, iż w żadnym z analizowanych lat wartość zobowiązań spółki nie przewyższała poziomu posiadanego majątku, a spółka posiadała przewagę zobowiązań bieżących nad majątkiem obrotowym, ale zobowiązania mogły być teoretycznie pokryte majątkiem trwałym. W latach 2011-2013 wskaźniki rentowności spółki były dodatnie. Spółka generowała dodatni wynik finansowy, nie miała ujemnej wartości kapitału własnego. Dopiero od dnia 31 grudnia 2012 r. spółka osiągała ujemną wartość kapitału obrotowego, co oznacza, że poziom zobowiązań bieżących przewyższał wartość majątku spółki. Wskaźniki płynności w latach 2011-2013 znajdowały się poniżej normatywów uważanych za bezpieczne. Spółka nie posiadała wystarczającej ilości środków finansowych, a w strukturze finansowania majątku przeważały zobowiązania.

Pomimo że zobowiązania spółki nie przewyższały poziomu majątku, a spółka posiadała przewagę zobowiązań bieżących nad majątkiem obrotowym, w ocenie Sądu, nie oznaczało to, aby spółka w tym okresie posiadała płynność finansową. Biegła w wydanych opiniach wskazała, że nie jest w stanie stwierdzić czy spółka (...) Sp. z o.o. w K. trwale utraciła zdolność do regulowania wymagalnych zobowiązań. Wnioskodawcy nie przedłożyli bowiem żadnych dokumentów świadczących o przepływach pieniężnych pomimo, że to na nich spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Ponadto Sąd ten wskazał, że sprawozdania finansowe spółki były sporządzane oraz składane w KRS z kilkuletnim opóźnieniem, co więcej były one przekazywane w trakcie toczącego się postępowania. Zatem, w ocenie Sądu, istnieją wątpliwości co do ich wiarygodności i rzetelności oraz świadczą o sposobie prowadzenia spraw przez J. N. i B. N., których to byli zobowiązani do terminowego składania sprawozdań finansowych. W konsekwencji Sąd uznał, iż spółka w okresie, w którym zaprzestała uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne nie była płynna finansowo. Zdaniem Sądu, spółka zaprzestała w sposób trwały regulowania swoich wymagalnych zobowiązań względem ZUS w 2012 r. Ponadto przeciwko spółce prowadziły się liczne postępowania egzekucyjne, które były efektem, nieregulowania przez spółkę jej wymagalnych zobowiązań względem innych podmiotów. Zdaniem Sądu, wnioskodawcom znana była sytuacja finansowa i majątkowa zarządzanej przez nich spółki i niewątpliwie mieli oni świadomość, że podstawy do złożenia w wniosku o ogłoszenie upadłości spółki zaistniały już w 2012 r. Powyższe wskazuje na to, iż wnioskodawcy poczynając od 2012 r. tolerowali fakt, iż spółka pozostaje niewypłacalna w rozumieniu art. 11 ust. 1 prawa upadłościowego i pomimo ciążącego na nich obowiązku złożenia wniosku o upadłość spółki, działali na szkodę wierzycieli. W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu Okręgowego, odwołujący się nie składając wniosku o ogłoszenie upadłości, przyczynili się do generowania dalszego zadłużenia spółki oraz uniemożliwienia równomiernego zaspokojenia wierzycieli. Wobec tego, że odwołujący się nie wskazali również mienia umożliwiającego zaspokojenie znacznej części zaległości wobec ZUS z tytułu składek i nie wykazali nadto, że wniosek o upadłość był zgłoszony we właściwym czasie to uznał Sąd, że ich odwołania były nieuzasadnione. Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na przepisach art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Wyrok ten zaskarżyli w całości apelacją J. N. i B. N., zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to:

1) art. 149 § 2 w zw. z art. 477¹¹ § 1 k.p.c., polegające na niezawiadomieniu (...) Sp. z o.o. o terminie rozprawy dnia 13.03.2017 r. i niewezwaniu płatnika składek na ten termin, chociaż z mocy samego prawa spółka ta jest i była stroną niniejszego postępowania jako inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, niezależnie od oznaczenia jej w pismach procesowych strony powodowej czy organu rentowego,

2) art. 130 § 1 i art. 140 w zw. z art. 477¹¹ § 1 k.p.c., polegające na niedoręczaniu (...) Sp. z o.o. żadnych pism procesowych składanych przez stronę powodową i organ rentowy aż do dnia 12.09.2018 r., kiedy to Sąd I instancji pierwszy raz w toku postępowania doręczył (...) Sp. z o.o. jakiegokolwiek pismo procesowe innej strony postępowania, oraz na niewzywaniu żadnej z pozostałych stron postępowania do uzupełnienia braków procesowych ich pism w postaci załączenia odpisu pisma z załącznikami dla (...) Sp. z o.o., które to naruszenia skutkowały nieważnością

postępowania z przyczyny określonej w art. 379 pkt k.p.c., ponieważ inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja - (...) Sp. z o.o., została pozbawiona możliwości obrony swych praw;

3) art. 217 § 2 i 3 w zw. z art. 227, art. 232 i art. 236 k.p.c. poprzez:

- nierozpoznanie wniosków dowodowych strony powodowej odnośnie do żadnego z dokumentów przedłożonych do akt sprawy;
- nierozpoznanie wniosków dowodowych strony powodowej zawartego w piśmie z dnia 18.12.2017 r. w pkt. 1 co do uzyskania wyszczególnionych tam informacji przez organ rentowy oraz w pkt. 2 co do uzyskania wyszczególnionych tam informacji od Banku (...) S.A.;
- nierozpoznanie wniosków dowodowych strony powodowej zawartych w piśmie z dnia 31.08.2018 r. w pkt. IV co do uzyskania wyszczególnionych tam informacji od Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego oraz w punkcie V co do uzyskania wyszczególnionych tam informacji od Banku (...) S.A.;

4) art. 233 § 1-2 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c., polegający na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów i uczynienie tej oceny dowolną poprzez poczynienie ustaleń odmiennych od opiniującej w sprawie biegłej, przy jednoczesnym wskazaniu, że uzyskane opinie są wewnętrznie spójne i prawidłowe, co skutkowało nie odpowiadającym prawdzie uznaniem, że spółka zarządzana przez Stronę powodową nie posiadała w okresie objętym skarżonymi decyzjami płynności finansowej, chociaż biegła wprost wskazała w opinii podstawowej, że „w latach 2011-2013 wskaźniki rentowności spółki były dodatnie, co świadczy o tym, że spółka miała zdolność do generowania nadwyżki przychodów nad kosztami ich uzyskania” (str. 35-36 Strona 2 z 10 opinii), a „(...) w żadnym z analizowanych lat wartość zobowiązań spółki nie przewyższała poziomu posiadanego majątku (...) W latach 2012-2013 spółka posiadała przewagę zobowiązań bieżących nad majątkiem obrotowym, ale zobowiązania mogły być teoretycznie pokryte majątkiem trwałym. W latach 2012 i 2013 poziom majątku łącznego przewyższał poziom zobowiązań spółki o ponad 4 mln. zł. (...) W latach 2012-2013 spółka miała dodatnią wartość kapitału własnego. Taka sytuacja (...) nie jest podstawą do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości. (...) biegła zaznacza, że w latach 2011-2013 nie było przesłanek do ogłoszenia upadłości” (str. 39-40 opinii), co powtórzyła w opinii uzupełniającej i podkreśliła, że „brak zaistnienia przesłanek do ogłoszenia upadłości dowodzi braku winy odwołującego się w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie” (str. 3 opinii);

II. błąd w ustaleniu stanu faktycznego, przyjęty za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na wynik sprawy, polegający na:

- przyjęciu, że (...) Sp. z o.o. w okresie objętym zaskarżonymi decyzjami nie posiadała płynności finansowej, a zatem konieczne było złożenie wniosku o otwarcie któregoś z postępowań insolwencyjnych, podczas gdy biegła sądowa wprost wskazała, że nie zaistniały podstawy do ich wszczęcia;
- przyjęciu, że strona powodowa nie wykazała, iż niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jej winy, chociaż skoro nie było podstaw do złożenia takowego wniosku zdaniem biegłej sądowej, to ekskuluje to powodów;
- przyjęciu, że strona powodowa nie wykazała mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części, chociaż z opinii biegłej wynika, że spółka w przedmiotowo istotnym okresie posiadała zarówno majątek trwały, jak i obrotowy, który przewyższał znacznie wysokość zobowiązań spółki, a nadto sam Sąd I instancji wskazał, iż spółka posiadała chociażby salon samochodowy, toteż właściwie przeprowadzone postępowanie egzekucyjne z inicjatywy wierzycielskiego organu rentowego, poprzez zgłaszanie stosownych wniosków do organu egzekucyjnego, doprowadziłoby do zaspokojenia długu składkowego;

III. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 116 § 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137, poz. 926 ze zm.) w zw. z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie

ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.), polegający na jego błędnej wykładni, skutkującej uznaniem, że do zwolnienia członków zarządu od odpowiedzialności subsydiarnej za dług składkowy niezbędne jest wykazania zaistnienia obydwu przesłanek negatywnych wymienionych w art. 116 § 1 i 2 Ordynacji, podczas gdy wystarczające jest dowiedzenie zaistnienia którejkolwiek z nich.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący domagali się, w razie stwierdzenia nieważności postępowania, uchylenia zaskarżonego wyroku, zniesienia postępowania w całości i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiany zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie o braku odpowiedzialności apelujących za zobowiązania płatnika składek.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy domagał się oddalenia jej w całości oraz zasądzenia od wnioskodawców na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i stosując odpowiednie przepisy wyprowadził trafne wnioski, które Sąd Apelacyjny zaakceptował.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do najdalej idącego zarzutu nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.), spowodowanej tym, że zdaniem apelującego Sąd I instancji pozbawił płatnika składek możliwości obrony swoich praw, to zarzut ten uznać należy za całkowicie nieuzasadniony. Pozbawienie strony bądź innego uczestnika postępowania możliwości obrony jego praw, uzasadniające nieważność postępowania, polega na tym, że z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części (wyrok SN z dnia 10 maja 1974 r., II CR 155/74, OSP 1975, z. 3, poz. 66; postanowienie SN z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98; wyrok SN z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1057/00.). W wyroku z dnia 13 marca 1998 r., I CKN 561/97 Sąd Najwyższy przypomniał, że strona jest pozbawiona możliwości obrony swych praw, gdy skutek uchybień procesowych nie może brać udziału w istotnej części postępowania i nie ma możliwości usunięcia skutków tych uchybień na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku (por. także wyrok SN z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, nr 12, poz. 220).

Uwzględniając przedstawione wyżej rozważania i odnosząc je do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy wyjaśnić należy, że płatnik składek – spółka (...) Sp. z o.o. była reprezentowana w postępowaniu przed Sądem Okręgowym przez ustanowionego uchwałą Walnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 21 czerwca 2017 r. pełnomocnika w osobie M. B. (k. 161 a.s.). Wbrew temu, co twierdzą apelujący, pełnomocnik płatnika był zawiadamiany o terminach rozprawy i podejmowanych przez Sąd I instancji czynnościach (m.in. zawiadomienie o terminie posiedzenia, k. 208 a.s.; o odwołaniu rozprawy, k. 196 a.s.). Podobnie został zawiadomiony o terminie rozprawy pierwszoinstancyjnej w dniu 24 lipca 2019 r. (k. 641 a.s.). Wezwanie zostało osobiście odebrane (k. 643 a.s.). Mimo to pełnomocnik płatnika nie stawiał się na termin zamknięcia rozprawy, bezpośrednio poprzedzającej ogłoszenie wyroku w dniu 6 sierpnia 2019 r. W konsekwencji tego uznać należy, że płatnik reprezentowany przez prawidłowo umocowanego pełnomocnika sam zdecydował, iż nie będzie uczestniczył w tym postępowaniu ani dokonywał innych czynności procesowych (a zatem miał możliwość usunięcia skutków ewentualnych uchybień Sądu I instancji), dlatego podnoszone aktualnie twierdzenie, że Sąd w sposób nieuprawniony pozbawił płatnika możliwości obrony swoich praw, co skutkowało nieważnością postępowania, uznać należy – co najmniej – za nieuzasadnione.

Niezasadne były również pozostałe zarzuty dotyczące naruszenie przepisów procesowych, które skutkować miały nieuzyskaniem informacji od banków prowadzących rachunki spółki (...) oraz od Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego. Stawiając te zarzuty apelujący pominęli okoliczność, że spółka (...), której nadal są członkami zarządu, wciąż posiada osobowość prawną. Wszelkie informacje, które miały wykazać brak spornych zobowiązań składkowych lub ich niższą wysokość winna posiadać spółka lub uzyskać je mógł działający za spółkę jej zarząd. Podkreślić w tym miejscu należało,

że w myśl art. 17 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 266) to płatnicy składek obliczają, rozliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu składek na ubezpieczenia społeczne. Organ rentowy ustala ewentualne zadłużenie płatnika z tytułu składek przede wszystkim w oparciu o deklaracje składane (lub zaniechane) przez tego płatnika. Pomijając już nawet kwestie wynikające z ograniczeń wynikających z art. 105 ust. 1 pkt b ustawy z 20.08.1997 r. Prawo bankowe należało stwierdzić, że apelujący – jako członkowie zarządu płatnika spornych składek - mogli przedstawić sądowi I instancji wymienione w apelacji dokumenty.

Zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego, jak też poczynienia przez Sąd I instancji błędów w ustaleniach faktycznych, w swojej istocie kwestionują wnioski opinii biegłego sądowego, powołanego w sprawie oraz wyjaśnień samych odwołujących się, a w szczególności ustalenia, że w dacie pełnienia przez odwołujących się funkcji członków zarządu ziszczyły się wszystkie przesłanki, warunkujące przypisanie J. N. i B. N. odpowiedzialności subsydiarnej za zobowiązania publicznoprawne spółki, w której pełnili funkcje zarządcze.

Podkreślić należy, iż Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu odwołujących się, dotyczącego błędnego ustalenia przez Sąd Okręgowy, że nie spełnili oni przesłanek uwolnienia się od odpowiedzialności, a w szczególności, iż nie złożyli wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie. Ustalając tą przesłankę Sąd Okręgowy, z uwagi na konieczność posiadania wiedzy specjalistycznej, dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości, finansów i analizy ekonomicznej. Biegła wydała swoją opinię w oparciu o dokumenty źródłowe, a w szczególności: akta niniejszej sprawy oraz dokumentację finansową spółki.

Opinia biegłej przede wszystkim pozwoliła Sądowi Okręgowemu ocenić sposób funkcjonowania spółki oraz poddać analizie czynniki wpływające na jej płynność finansową, która pozostawała w ścisłym związku z zamówieniami i prowadzoną sprzedażą. Spółka (...) Sp. z o.o. zajmowała się sprzedażą detaliczną i hurtową pojazdów mechanicznych, ubezpieczeniami komunikacyjnymi oraz sprzedażą produktów finansowych. W związku z pierwszymi oznakami regresu gospodarczego, spółka w 2013 r. ograniczyła zatrudnienie do 24 pracowników. Istotne w profilu działalności spółki było to, że swoją działalność opierała na bieżącej sprzedaży, głównie detalicznej, samochodów, a więc wielkość obrotu uzależniona była od panującej koniunktury na rynku motoryzacyjnym. Słusznie podkreśliła biegła w opinii, wskazując na drastyczny spadek sprzedaży przez spółkę pojazdów w okresie lat 2012-2013 (z 627 sztuk do 93 szt.), że wówczas „działania spółki koncentrowały się na poszukiwaniu nowego partnera do sprzedaży aut nowych, co było zamierzeniem trudnym” (k. 572 v. a .s.). Spółka w tamtym czasie nie posiadała bowiem umów o stałej współpracy, które pozwoliłyby jej zapewnić stabilizację finansową w dłuższej perspektywie czasu.

W wydanej opinii biegła uznała, że sytuacja finansowa spółki w okresie od 2011 r. do 2013 r. kształtowała się korzystnie. Jednak, co pozostaje istotne w okolicznościach niniejszej sprawy, od 31 grudnia 2012 r. spółka osiągała ujemną wartość kapitału obrotowego, co wskazuje, że od 2013 r. poziom zobowiązań znacznie przewyższał poziom kapitału własnego. Świadczyło to o niekorzystnej tendencji. Pogorszenie się sytuacji finansowej nastąpiło w 2013 r., kiedy na podstawie nakazu zapłaty doszło do zajęcia na rzecz W. M. (wspólnika spółki) środków obrotowych spółki o łącznej wartości 1,2 mln zł. Zajęcie rachunków bankowych spółki w następstwie wykonania nakazu zapłaty skutkowało wypowiedzeniem umowy kredytu obrotowego i utratą zaufania wobec części kontrahentów płatnika, co utrudniło regulowania bieżących zobowiązań spółki wobec ZUS (wnioski opinii biegłej sądowej, opinia uzupełniająca z 03.2018 r., k. 622 a.s.). W ślad za wnioskami opinii, wskaźnik płynności finansowej spółki w latach 2011-2013, pomimo korzystnego wzrostu wartości jej majątku, znajdował się poniżej normatywów uważanych za bezpieczne.

Te dysproporcje pomiędzy wartością zobowiązań a wartością majątku spółki w okresie od 2011 r. do 2013 r. kształtowały się zmiennie, wskazując, że płynność finansowa spółki pozostawała w ścisłym powiązaniu z bieżącą sprzedażą. Wprawdzie biegła wskazała, że nie dysponowała pełnymi danymi finansowymi spółki, umożliwiającymi jej ocenę płynności finansowej spółki w latach 2011-2013, a sami odwołujący się, na których spoczywał ciężar wykazania okoliczności zwalniających ich z odpowiedzialności za zobowiązania spółki – takich dokumentów finansowych nie przedłożyli, to nie oznacza to – zgodnie z tym, co twierdzą apelujący – aby spółka w tym okresie zachowała płynność finansową. Powyższe okoliczności pozwoliły Sądowi I instancji wyprowadzić prawidłowy wniosek, że spółka w 2012 r. zaprzestała w sposób trwały regulowania swoich wymagalnych zobowiązań względem ZUS, a więc w 2012 r.

istniały podstawy do ogłoszenia upadłości spółki. Przytoczyć w tym miejscu należało pogląd Sądu Najwyższego, iż dla wystąpienia określonej w art. 11 ust. 1 przesłanki niewykonywania wymagalnych zobowiązań wystarczające jest, że dłużnik z powodu braku środków płatniczych nie zaspokaja wierzyciela posiadającego znaczną wierzytelność (wyrok z 15.12.2015 r., III UK 39/15). Tożsamy z tym stanowiskiem pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 5.10.2016 r. (II UK 343/15) wskazując, iż: „niewypłacalność przedsiębiorcy w rozumieniu art. 11 § 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe polega na niemożności jednoczesnego spłacania wszystkich długów, zatem muszą być zaspokajane równoprawnie interesy wszystkich wierzycieli, a nie tylko interesy wierzycieli uprzywilejowanych (wybranych). W rezultacie nie ma podstaw do traktowania zaległości składkowych wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako pozbawionych znaczenia w aspekcie sytuacji finansowej spółki i przyjęcia w związku z tym, że - mimo powstania tych zaległości - nie doszło do trwałego zaprzestania spłaty długów”. Już zatem długotrwałe i dotyczące „znaczej wierzytelności” niewykonywanie przez płatnika składek wymagalnych zobowiązań tylko wobec ZUS uzasadniało przyjęcie niewypłacalności spółki, co najmniej w 2012 r.

Sąd Apelacyjny podzielił także poglądy Sądu Okręgowego, zgodnie z którymi odwołujący się w żaden sposób nie wykazali okoliczności ekskulpacyjnych, wymienionych w przepisie art. 116 Ordynacji podatkowej.

Prawidłowo też ocenił Sąd I instancji wystąpienie wszystkich, wymienionych w art. 116 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej, przesłanek warunkujących objęcie apelujących subsydiarną odpowiedzialnością za zaległości składkowe spółki wymienione w zaskarżonych decyzjach. Bezspornie zaległości te powstały w okresie, gdy odwołujący się pełnili funkcje członków zarządu spółki (...) Sp. z o.o., co oznaczało spełnienie warunku wymienione w § 2 art. 116 Ordynacji podatkowej. Ponadto organ rentowy wykazał bezskuteczność egzekucji prowadzonej w stosunku do spółki (...) Sp. z o.o. z jego inicjatywy jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Z niekwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego wynikało, że przed datą wydania zaskarżonych decyzji (27.10.2016 r.) organ bezskutecznie prowadził egzekucję zaległych składek z majątku spółki (...) Sp. z o.o. Wynikało z tego, że organ rentowy wykazał okoliczność bezskuteczności egzekucji, o której stanowi art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2009 r. I UZP 4/09). W tym miejscu należało zwrócić uwagę na błędną interpretację przez apelujących, zawartych w art. 116 Ordynacji podatkowej, przesłanek subsydiarnej odpowiedzialności członków zarządu. Z zakresu zawartych w apelacji zarzutów i sposobu ich sformułowania należało wnioskować, że apelujący - tak bezskuteczność egzekucji w stosunku do spółki jak i niewskazanie przez członka zarządu mienia spółki umożliwiającego zaspokojenie zaległości składkowych spółki - wiążą z czasem, gdy zaległości powstały. Tymczasem cytowany przepis zobowiązuje organ rentowy do wszczęcia postępowania egzekucyjnego wobec majątku spółki nie później niż przed wydaniem decyzji kształtującej subsydiarną odpowiedzialność członków zarządu. Z datą wydania takiej decyzji powiązana jest też przesłanka egzoneracyjna wskazania przez członków zarządu majątku spółki. Wskazanie majątku spółki dotyczy bowiem sytuacji, gdy niewykrucie tego majątku stanowiło przyczynę bezskuteczności egzekucji prowadzonej przez organ do majątku spółki. W rozpatrywanej sprawie nie było sporu, że w dacie wydania zaskarżonej decyzji spółka (...) nie posiadała już żadnego majątku. Oznaczało to tym samym, że organ rentowy wykazał bezskuteczność prowadzonej do majątku spółki oraz to, że apelujący nie wskazali majątku spółki, który mógłby zaspokoić sporne należności pomimo zakończenia bezskutecznej egzekucji.

Podzielając wnioski zawarte w opinii oraz powołane wyżej dowody w postaci dokumentacji finansowej spółki, Sąd Okręgowy ocenił ich wartość dowodową zgodnie z zasadą zawartą w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podważenia powyższej oceny. W ocenie Sądu II instancji, złożona w sprawie opinia biegłej spełnia wymogi fachowości, rzetelności i zgodności z zasadami logicznego myślenia, wnioski z niej wynikające są przekonujące i zupełne, zaś wyjaśnienia wnioskodawców, jako spójne logiczne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym – miarodajne dla poczynienia wiążących w sprawie ustaleń faktycznych.

Słusznie Sąd Okręgowy uznał, że całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, fakt powstania zadłużenia, czasokres jego powstania, stwierdzona bezskuteczność egzekucji pozwalały na podjęcie decyzji o wyrokowaniu przez Sąd I instancji i dokonanie merytorycznej oceny sprawy.

Reasumując Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji, albowiem stanowią one jedynie polemikę z prawidłowo wydanym rozstrzygnięciem, która nie została poparta żadnymi istotnymi dla rozstrzygnięcia dowodami. W niniejszej sprawie bowiem nie zaszyły żadne z przesłanek określonych w art. 116 ustawy Ordynacja podatkowa, które umożliwiałyby zwolnienie wnioskodawców od odpowiedzialności za zobowiązania Spółki.

W związku z powyższym słusznie Sąd I instancji uznał, że organ rentowy wykazał, że zachodzi bezskuteczność egzekucji względem spółki (...) Sp. z o.o. w K., a w konsekwencji zasadnie orzekł o odpowiedzialności J. N. i B. N. za zobowiązania spółki z tytułu należności składkowych za pracowników tejże spółki.

Wobec powyższego stanu sprawy Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawców jako niezasadną.

Orzeczenie o kosztach oparto na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zasądzając od każdego z odwołujących się kwoty po 2.700,- zł.

Irena Różańska-Dorosz Ireneusz Lejczak Grażyna Szyburska-Walczak